

Чапелька дивна – душа козаченька,
Що під вербою заснув назавжди.
Гетьман в сідлі вже, руша поволеньки,
Будуть шаблюки крізь темінь цвісти.

* * *

Залишся тінню на крилі пташати,
Воно давно до Іррю зібралось.
Горить прокляттям нависне багаття,
Та серпень вже стара циганка вкрала.
Поклала у забрюхану кибитку,
І табір далі рушив по дорозі.
Гроза ще буде вереснем горіти,
Примоститься веселка на порозі.
Нестерпно лячно від її говіння,
Бо верби запалали біля неї.
Хліб зійде дивом теплим на скорині,
Хатки-пташата зодягли киреї.
Куди ж ви, не летіть, мої рідненькі,
Без вас як селам, Україні жити?
Так хмари низько, і шкварчать обценьки,
З грудей мені виймають серце. Пити
Оцю прадавню зав'язь із криниці,
Цямрина скрикне, відрами озветься.
Щоб на останок заспівала «Гриця»,
Щоб зупинилось попід небом серце.

* * *

Тіні сосен важкі, наче гріх,
Гусне вивільги голос. Одначе
Вже до фінішу ранок добіг,
Упаду горілиць в цвіт гарячий.
Високостя цілюють хмарки,
Високостям блукає вже спека.
І рибалка такий говіркий

Біле мливо надіп'є із глека.
По вустах його день попливе,
Він рибалка, а мо' характерник?
Щойно в дзьобі приніс журавель,
У торбинці смачний полуденок.
Цей рибалка із тих прапрапра,
Які землю святу боронили.
Знає зілля цілюще для ран,
Пам'ятає – розриті могили.
Я наважуся і підійду,
В очі сиві блаженно загляну.
Отамане Сірку, клякне ртуть,
Погляд твій нетутешній, печальний.
Затремчу, через браму століть
Перейду струхлявілим помостом.
Погляд буде пекти і болить,
Ти, отамане, з'явишся в гості.

* * *

Ой, водице-водо,
Гасне смутком врода.
Місяць зранку плаче,
Лине болем кача.
Хто її зупинить?
Щастя в домовині.
Кулі цілять в небо,
Серце навпіл. Тепло
В домовині спати,
Не зносити шати,
Не допити трунків,
Молодих цілунків.
Ой, водице, досить,
Матінка голосить.
Між землею й небом
Споконвічна треба.
Колива три ложки,